

замрежили очитѣ ѿ, че тя не повѣрва погледа си. Предъ нея стоеше чудно видение: на бѣлъ конь младъ юноша, съ открита глава и дълги руси коси. Червена мантия покриваше рамената му, а гърдитѣ — тежка сребърна броня. Въ дѣсницата му блестѣше дълго остро копие.

— Сестро, защо плачешъ? — кротко попита юношѣтъ девойката.

— Добрий юначе! — отвърна му тя, — бѣгай по-скоро отъ тукъ, за да не погинешъ и ти ведно съ мене!

И тя му разказа за чудовището.

— Бѣгай, юначе! . . .

— Сестро, не бой се! — прекъсна я юношѣтъ. — Азъ не съмъ земенъ юнакъ, а свети Георги, Небесниятъ воинъ.

Чрезъ името на истинския Богъ ида да те спася отъ лютия змей.

Сжщия мигъ вълнитѣ зашумѣха, и отъ тѣхъ се вдигна страшното чудовище. То стѣпи на брѣга и се приготи да глътне и двамата. Ала момъкътъ вдигна копие то си, начерта съ него кръстенъ знакъ върху небето и съ все сила го метна върху чудовището. До дрѣжката се заби копие то въ сърдцето му, бликна черна кръвъ, звѣрътъ се вдигна разяренъ, праметна се и падна мъртъвъ на брѣга. Дългата му змийска опашка плувна надъ водата.

Девойката извика и скочи радостна, готова да цѣлуе стѣпкитѣ на чудния спасителъ, ала и той и коньтъ му бѣха се загубили отъ очитѣ ѿ. Тогава тя колѣнничи на земята и благослови името Господне, името на Христа-Спасителя.

Дотичаха люде отъ всички страни. Видѣли бѣха чудото. Накладаха буенъ огънь, изгориха змея и развѣха праха му по вѣтроветѣ. А тамъ, гдето бѣше стѣпилъ конникътъ, издигнаха храмъ на Бога Християнски, поклонили му се и назоваха името на храма „Свети Георги Победоносецъ“.

И до днесъ въ яснитѣ звездни нощи, високо на небето блести кръстъ — съзвездieto на Южния кръстъ, който светецътъ начерта нѣкога съ копие то си върху небето.

Георги Райчевъ

